

[Kai Moltke.]

med fællesmarkedet på egen hånd, uden at der havde fundet en afklaring sted af så vigtige og samtidig så skelsættende økonomiske problemer, som vi her står over for.

Og før folkettinget danner sig sit endelige indblik også i økonomien, vil jeg dog råde til, at man tager denne sidste beslutning fra fællesmarkedets ministre op og behandler den og dens konsekvenser lige så udførligt som en række andre spørgsmål. Derfor vil jeg gerne bede regeringens og socialdemokratiets ordfører præcisere sin opfattelse af, hvad man vil gøre i en sådan konflikt, og om man efter de uafklarede perspektiver, der har foreligget siden midten af april, finder øjeblikket særlig velvalgt for en indtræden i fællesmarkedet. For fællesmarkedet er jo mere end en handelsunion, det er en magtsamling, en kraftsamling i et Europa, der kun repræsenterer, som det er sagt her, det lille Europa.

Der er to spørgsmål, som politisk må finde en løsning: er dette egnet til at fremme eller hæmme afspænding og fred i Europa? Er dette egnet til at fremme samarbejdet på kloden som helhed, samarbejdet med u-landene, med de andre kontinenter? Man har henvist til, hvad der er gjort for grupper af u-lande inden for fællesmarkedet; men er det ikke sådan, at for den største del af u-landsverdenen betyder fællesmarkedet en barriere, som ikke afhjælper vanskelighederne, men får nye vanskeligheder og problemer til at tårne sig op?

På baggrund af denne problemstilling vil jeg som sagt gerne have en klarlæggelse af regeringspartiets stilling på det pengepolitiske område og samtidig lidt nærmere besked om, hvilke politiske forpligtelser det er, man påtager sig ved sin indtræden i fællesmarkedet. Hvad binder vi os til i politisk og militær henseende? For uden at vide det vil det jo være letsindigt, om folkettinget, som nu igen en gang stilles over for et ønske fra regeringen om at få en fuldmagt, ville tage stilling til fællesmarkedet alene ud fra det foreliggende materiale. Jeg skal slutte her med et ønske om, at vi får disse oplysninger, og jeg kan for mit og SFs vedkommende kun drage den konklusion: tidspunktet er dårligt valgt, sagerne er dårligt opklaret, og derfor afviser vi at

stemme for fuldmagter til ansøgning om optagelse i fællesmarkedet.

Guldberg: Jeg vil vende tilbage til den redegørelse, vi fik i går fra handels- og markedsministeren, og som jo er hovedgrundlaget for debatten. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at komplimentere handels- og markedsministeren for denne redegørelse, som vi jo nu både har haft lejlighed til at høre og læse, og for en ualmindelig klar og jeg synes meget kompromisløs fremstilling af tingene, uden at han af den grund har mistet den historiske forbindelse.

Når jeg gerne vil sige det på dette tidspunkt, er det, fordi jeg i ganske særlig grad vil tage det op, som handels- og markedsministeren sagde i slutningen af sin redegørelse, og som der tales meget, men siges lidt om. I slutningen af redegørelsen pegedes der indirekte på det forhold, at vi i den danske markedsdebat altid har beskæftiget os med de økonomiske forhold, men at det er langt, langt større perspektiver, der ligger i det. Det interesserede mig at høre, at hr. Hilmar Baunsgaard — i øvrigt i god tradition med mange års indlæg i diskussionen herhjemme — baserede også sit synspunkt på dette, at det jo ikke først og fremmest var de økonomiske spørgsmål, det drejede sig om, men de politisk-kulturelle og andre. Men jeg understreger altså, at igennem 10 års debat om markedsproblemerne er det — som ministeren i øvrigt har sagt ganske rigtigt ved en anden lejlighed — således, at man er ikke kommet ud af stedet. De, der enten af sind og skind eller indirekte påvirket er modstandere af den europæiske tanke, har igennem disse 10 år slået om sig med de politiske og kulturelle konsekvenser og har derefter talt økonomi. — Det er jo klart, at det er nemmere at skræmme med det ukendte.

Det forekommer mig, at man, når man skal se tilbage over en diskussion; som vi ikke skal rippe op i nu, men som virkelig har varet 10 år, vil se, hvorledes der er kredse her i landet, som i høj grad har fået udtryk politisk gennem det radikale venstre og socialistisk folkeparti, som har været næsten professionelle modstandere af Europatanken, og som igennem årene har præ-